

ЛЕГАТ ПРОФ. ДР НЕДЕЉКА БОГДАНОВИЋА

На Филозофском факултету Универзитета у Нишу 4. априла 2023. године пред великим бројем присутних студената, професора, пријатеља, свечано је отворен *Легат проф. др Недељка Богдановића*. Ова свечаност била је уприличена пригодним програмом, говорима професора, као и посебним обраћањем проф. Богдановића који је Факултету поклонио неколико стотина књига из области опште лингвистике, славистике, дијалектологије, књижевности итд. Професорово поклањање књига настављено је и након овог дана, а нама су остале као дар пропраћен речима дариваоца:

„Нека је благословена рука која ове књиге отвара и очи које у њих завирују.”

Као посебно дирљив тренутак издвојио се говор академика Слободана Реметића, дугогодишњег професора нашег факултета, који је услед болести био спречен да присуствује отварању Легата, али нас је задужио лепом обавезом да прочитамо говор који је спремио.

Драги пријатељи,

Давно, а не случајно је речено: „Човек снује, а Бог одлучује; Човек каже, а Бог располаже“. Повратак планетарне пошести у мој дом спречио ме је да, као један од, по природи ствари, најпозванијих и најпрозванијих учесника присуствујем озбиљном и примереном чину, да на лицу места будем сведок како се Департман за српски језик нишког Филозофског факултета одужује своје оснивачу. Да на лицу места изразим лично задовољство што су се у томе сваке хвале вредном чину тако предано ангажовали и млади сарадници Департмана, Недељкови ђаци. Понашање руководства и младих посленика Департмана доживљавам и као велику личну сатисфакцију за четврт столећа рада у нашем Нишу.

Мало где и када се, као у Нишу 4. априла 2023. године, тако посведочио аксиом да су легати део личне карте најбољих и најпробранијих појединаца у струци. Отвара се легат једном од најугледнијих српских лингвиста, добром песнику и приповедачу, по много чему оригиналном а и непоновљивом приносику у домену српске науке и културе. Чешће се говори о добрим научницима и уметницима, а ређе о онима који се сматрају појавом у једном народу, у једном времену. Недељко, по много чему, припада овима другима. Лично ми је нејасно како је успео да учини све то што је учинио,

да на више колосека постигне сваког респекта, па и дивљења резултате, да не буде ничији дужник, а да задужи све: струку, завичај, породицу, ђаке, колеге и пријатеље. Како је ванредни ђак, физички радник и службеник, берач кукуруза у Војводини стигао до статуса једног од најбољих у струци, члана више научних одбора Српске академије наука и уметности, добитника Повеље Матице српске за неговање српске језичке културе, да са колегом и пријатељем Мирољубом Стојановићем оснује Студијску групу за српски језик и књижевност? А Недељкова заслуга за развој Групе је, најкраће речено, немерљива. Његова ширина и свесрдност одлучујуће су утицале око ангажовања гостујућих наставника, посебно у првим годинама Групе. У језичкој струци Ниш данас баштини статус озбиљне адресе, свакако највише заслугом Недељка Богдановића. Непоновљив је у подизању младог кадра над чијим радом и развојем бди. Нико као Недељко не уме да осмисли тему, пројекат, да окупи, анимира сараднике и да све то самери кадровским, материјалним и другим приликама и могућностима. На резултатима таквога рада Ниш се и котира тако високо на српској лингвистичкој сцени. Свим институцијама, колективима, редакцијама, комисијама и разним одборима чији је члан професор Недељко Богдановић чини част. У том смислу морам бити личан. Недељко је више деценија један од најагилнијих чланова Уређивачког одбора Српског дијалектолошког зборника, најстаријег језичког гласила Српске караљевске академије. Статус редовног годишњака часопис је задржао и после одласка великога Павла Ивића великом, а можда и највећом заслугом Недељка Богдановића. За то му је садашњи уредник више него захвалан. Што толике деценије припадам кругу Недељкових најближих пријатеља и сарадника сматрам, не знам чиме заслуженом, великом привилегијом.

Шта на крају рећи о свљишком Вуку? Онај из Тршића је без ноге стигао до Ловћена и Ивановије корита. Недељко ће поћи до свога завичаја, па да са оне простране терасе у Бучуму, уз кафу и ракију, гледамо у Врлу страну и да ослушнемо оно старо звоно, да чујемо да ли му се звук мења.

У Београду, 4. априла 2023.

Ваш колега и пријатељ
Слободан Реметић

Слободан Реметић¹
Академик АНУРС

---

¹ profesorremetic@gmail.com